

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издавателъ Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV.

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ, цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцјика.

№ 35.

ПОПКУ.

(по Пѣфелу.)

Пой ми милый попча, пой,
Подъ огньиштемъ стой,
Никаково грло,
Нецѣнимъ такъ врло,
Као гласакъ твой.

Ты твой у тишини
Дашь чути гласъ:
Као мудрацъ сбиљскій
Кон овај мирски
Бѣжи дружбе прасъ.
Царской у палати
Злобно кон врагъ,
Вребо бы те удиль;
Али овде гудиль
Ты си мени драгъ.

Када дуге ноћи
Спа немамъ гди,
Пакъ те онда чуемъ
Тымъ се утѣшувъ;
Са многъ попакъ бди! —
Ту ты милый попча,
Непрестано стой:
А кадъ умремъ, тебы
Кровь ты здѣлай себы,
Гробный камень мой.

Ј. Миловановъ.

ПУТНИЧКА ПИСМА.

Генфъ — Септ. 1847. год.

(продужено.)

Ево ме већъ еданпутъ и у Генфу, на край Швайцѣрске, на граници Француске. Текъ сада могу рећи да самъ свршио моје путованъ по Швайцѣрской. Ово е она варошь кою самъ опредѣлио за моје пристаниште, ту самъ се рѣшио да неколико месеци проведемъ, да се одморимъ, и да се у Францускомъ езъку болъ упутимъ, пре него што у Паризъ пођемъ. Немачкій езъкъ издао ме е юште у Берну, гдѣ пола люди немачки а пола француски говоре, а у Невшатлу, Ивердону, Лаузани, Вевею, Вил-

неву, и убиште око целогъ овогъ езера, све се француски говори, и редко самъ гдѣ кою речъ немачку чуо. Съ почетка было ми е чудновато и врло необично, кадъ самъ изашао изъ домашая немачкогъ езъка. Было ми е врло мучно, кадъ писамъ могао говорити, премда самъ све разумевао шта ми ко говори; а самъ мислио да самъ баремъ толико, колико едномъ путнику треба, знао француски, ербо самъ у Берлину и у Хайделбергу учио и толико лены француски књига читао и разумевао.

При повратку моме изъ Вевея, бавио самъ се у Лаузани еданъ данъ, одакле самъ паробродомъ пошао. Кадъ самъ се возио на боденскомъ езеру, писао самъ ти да е то najlepше езеро; кадъ самъ видио цѣрихско езеро одушевљивъ ономъ лепотомъ, писао самъ ти да е то najlepше езеро; кадъ самъ ишао поредъ цугскогъ езера казао самъ то исто; кадъ самъ видио брѣнцко и тунско езеро, опетъ самъ казао да су то najlepша езера на свету; то исто писао самъ ти за бѣлско и Невшателско езеро — шта ми дакле остае за ово последнѣ и najveће швайцѣрско езеро да ти кажемъ. Што е было лены речѣ потрошио самъ за она друга езера, коя нису ни у пола овако лепа као ово. Прибрежѣя генфскогъ езера, засађена виноградима и посута селима, варошицама и лепимъ увеселителнымъ кућама, чине, те путникъ, заборава да игдѣ што годъ друго на свету има што према овоме може лепо бити. Кадъ се очи на каквој лепоти укоче, онда се и езъкъ укочи. Зато, овде нећу ти много о лепоти овогъ езера говорити. Ербо ма колико што годъ лепо было, кадъ се одвећъ много хвали и узноси, постае несносно. Паробродъ быо е пунъ путника. Монбланъ све выше и выше указивао намъ се са своимъ снѣжнимъ врхомъ. Генфъ, кои е предъ нама на дну езера лежао све намъ се выше приближавао. Што смо ближе Генфу были, езеро е све уже постаяло, и све се болъ примѣчавао токъ Роне, коя крозъ средъ езера тече, и кодъ Генфа изъ езера изтиче и крозъ средъ вароши страховито брзо тече. — То е она иста рѣка, на кое самъ извору пре краткогъ времена быо; и гледао како изподъ леда мирно и скромно изтиче. —

Езеро неможе се рећи да е бистро или зелено, него сваки мора признати да е плаво, нѣгова боя равна е небу кое се у нѣму као у каквомъ огледалу огледа. Путованъ съ паробродомъ низъ езеро, одъ Лаузана до Генфа траяло е петъ сатѣй. За то цело време ни еданъ путникъ ни имао ни два минута дугогъ времена. Овуда неможе

човекъ видити путника, као на дунавскимъ паробродима, да спаваю. — Кадъ смо были близу Генфа заоста были смо сви, кои смо првый путь сада долазили, као обчарани. Предъ вече смо дошли. Поредъ обале врвио е светъ, и очекивао изъ любопитства, нашъ паробродъ, на десной страни быо е малый островъ, поредъ кога мостъ води на другу страну вароши, на томъ острову, одакле се найбіль Мон-бланъ види, свирала е музыка, и мложина света шетало е тамо амо. На томъ маломъ острову, кои е лепымъ цбуновима засађенъ, стои одъ бронзе велика статуа Жан-жакъ Русоа. Познато е да е онъ овде у Генфу рођенъ, и ова варошь, коя га е негда протерала, и нѣгове кнѣге спалила, кадъ е дошла къ себи, подигла му е споменикъ, на најлепшемъ свомъ месту.

Генфъ е најлепшии са стране езера, и оно впечатљније највеће е, кое на путника учини, кадъ паробродъ према овимъ высокимъ новимъ кућама кое су поредъ обале, стане.

У Генфу одседнемъ у гостилницу кодъ „Теразія“. Одма самъ трчао на пошту, коя е само неколико корака одъ мое гостилнице была удалѣна. На пошти нађемъ све мое ствари кое самъ изъ Хайделберга послао да ме овде чекаю, и кое ни самъ, збогъ лакшегъ путованя хтео са собомъ понети. Осимъ тога нађемъ много писама. Комъ самъ годъ пријателю при полазку изъ Хайделберга писао и казао съ Богомъ; тай ме е свакии са своимъ одговоромъ овде дочекао. На пошти нађемъ, као што самъ се и надао, и писмо съ новцима, за идућа три мѣсеца. Кадъ ми поштаръ све то преда — каже ми: „еданъ господињъ два путь е долазио овде, и пытао за васъ, и молио ме како дођете да вамъ кажемъ да идете къ нѣму.“ По томъ забележи ми на одной цедульци: Руг-варужъ № 282. то е быо адресъ тога господина што ме тражио. Пытао самъ на пошти ко е тай господињъ нису ми ништа умели казати. Ни едногъ познаника у Генфу я немамъ: првый путь сада самъ овде дошао, и неко едва чека да се самномъ састане. Да е быо првый Апрельъ, мыслио бы да ме поштаръ оће да превари. Чудећи се, разпытывао самъ гдѣ е тай сокакъ, и кадъ ми кажу у гостилници, да е то изванъ вароши, седнемъ на една кола, кажемъ кочиашу адресъ, и са нестрпленьемъ едва самъ чекао да видимъ тога непознатогъ познаника. Изъ вароши изађемо, и крозь лепе алее, возіо самъ се едно десетъ минута. Ту нађемъ лепе куће, гдѣ леже готово свака за себе, и око сваке куће была су засађена дрва, и баште уређене. Кочиашъ застави кола предъ едногъ прекрасномъ баштомъ, у средъ те баште была е една дво-катна лепа кућа. Я погледамъ изъ кола и видимъ надъ капиомъ № 282. — „То е та кућа!“ рекне ми кочиашъ и я отворимъ врата и одемъ у башту. Нигди никогя нисамъ могао видити. Сви прозори на кући были су затворени. Различне путанѣ по башти водиле су ме на различне стране. Клупе намештене были су празне. У едногъ краю примѣтимъ едногъ погуреногъ старца, гдѣ сипа некой птици воду у кавезъ. Тай ме за цело нетражи, помислимъ у себи, но ипакъ пођемъ му ближе. Но на едан-путь, у едногъ маломъ зеленомъ ладнику, видимъ едногъ усамљеногъ, гдѣ седи и удубљно чита одну кнѣгу. Та кнѣга была е моя најмилія кнѣга: *Песне Ламартинове*; а тай што е читао, быо е мой найбіль пријатель Димитриѣ Матићъ. Онъ, кои ме е свакии данъ нагледао, и чудіо се већ да недолазимъ,

и почео мислити да ме е гди годъ снегъ на Алпима затрпао, ніе се могао толико обрадовати; колико я, кои се никако нисамъ надао, да ћу икогъ одъ мой хайделберски и берлински пријателя и земляка овде наћи, а нарочито нѣга за когъ самъ мислио да се изъ Базела или изъ Невшатла одавно у Хайделбергъ повратио. Имали смо се о чему разговарати, нашъ е разговоръ быо о путованю по Швайцарской. „У овимъ местима“ каже мы онъ, показуюћи ми одну гомилу лепы кнѣга — „нетреба човекъ ништа друго да чита осимъ поезіе. У оваквимъ местима са оваквимъ лепымъ кнѣгама, може се човечія душа подмладити, може се одморити одъ хайделберски пандекта; само на обалама овога езера, може човекъ — збуивъ зармомъ велики вароши и уморенъ опорымъ штудіама — наћи своіой души тихо пристаниште. — “

(продужиће се.)

КАРАВАНЪ.

Пре двадесетъ година — приповедаше еданъ египетскій трговацъ. — Имао самъ збогъ мой трговачки послава да идемъ у Мекку, и зато се рѣшимъ у друштву съ однимъ великимъ караваномъ поћи, кои е тада крозь Каиро дошо. Када су насъ на полазакъ спремие камиле иза вароши очекивале, оставимъ едногъ друга и сопутника могъ, да ми ствари и камилу чува, а я се іошть еданпуть фамилин моіой вратимъ, да се съ нѣомъ опростимъ. Почемъ самъ све мое, последный путь изгрліо и излюбіо, хтедо кућу оставити, но најмлађе мое одъ 3. године детенце викну ме молећи ме, да га іошть еданпуть полюбимъ. Текъ што га у наручъ уземъ, таки поче ручицама по цепу хальине мое тумарати, у којой, као што самъ мислио, надало се наћи воће, кое самъ обично свакадъ по повратку момъ съ пѣнце кући доносио; но на жалость не нађе башъ ништа, и тако я чимъ га предамъ у матернѣ наручъ, да се небы одоцнѣо, одма поитимъ къ друштву.

После едногъ саата сви се на путь кренемо, и после двоноћногъ путованя станемо одмарати се за неколико дана, како бы се међутимъ и камиле мало опоравиле, а и мы нуждну воду за пиће спремили, пре него што се у нагло путованѣ крозь пустино упустимо. Потомъ продужимо наше опасно путованѣ, и ступимо већ на песчану равницу гдѣ никаква трага човечіегъ примѣтили нисмо, а то зато, што ветаръ сильный дува па све то завеява. Ова равница или болъ рећи неизмерна пустина, изгледала е као какво море безъ воде. — Када су силни редови камила безтопотно преко равнице снажно корачали, изгледаше као сѣнка кадъ ноћу нагло лети. Овако смо узастопце седамъ ноћи безъ одмора путовали докъ смо до извора едногъ дошли, гдѣ смо наше изпразнѣне мешине опетъ водомъ напунили, и одма далъ наше теготно путованѣ продужили, при свемъ томъ, и ако смо добро знали да пре три дана у Акабу стићи не можемо.

Другій данъ предъ зору текъ што смо шаторе наше разачели, подиже се надъ нама мрачанъ облакъ, и све насъ страомъ преиспуни. Облакъ е свакогъ минута све већий и већий бывао, и наскоро претвори се у светложуту бою, непрестано разшируюћи се, докъ нѣ наскоро већу часть неба покріо; и садъ насъ напрасно спонаде сил-

на олуина, која е све што іој на путу стајало предъ со-
бомъ юрила; песакъ у облаке подизала и нама га у очи
бацала. Емировъ шаторъ кои е у почетку ветру мало
попустио бью, прође якомъ брзиномъ поредъ мене, докъ
су међутимъ и сви остали шатори неки къ земљи пона-
дали, а неки пакъ у воздухъ подигли се и на све стране
летили.

Надъ нама летили су читави песковити облаци; ка-
миле укопаше своје ноздрве у песакъ. Самумъ (ветаръ)
небываше іоштъ сву своју яростъ надъ нама ни изліо а
већъ после краткогъ времена ніе было ништа за разли-
кованъ. Све е то было мрачно и ужасно; но іоштъ ужас-
ни бью е слухъ збуиногоъ умирућегъ говора, и вриске
жена; рзанъ и бесно скаканъ коня и друге животинъ. Све
е ово кое одъ стра попадало, кое пакъ силовомъ олу-
иномъ земљи оборено.

Ја самъ бью поредъ едне мое камиле легао, и очеки-
вао прекривеномъ главомъ исподъ камиле съ ужасомъ
смртъ. Овако самъ, еданъ добаръ сатъ лежао, кадъ за-
тимъ почнемъ яко осећати како ми е сво тѣло усіянимъ
пескомъ силно притиснуто, а што се дисана тиче, то е
тако слабо было, да самъ едва живъ остао. Но наипо-
сле опетъ слободно оданемъ и на радостъ здравіи воз-
духъ осетимъ. Садъ полако подигнемъ главу; али ништа
нисамъ видити могао, кромъ жућкасте светлости. Мислио
самъ да самъ ослепіо, па каква остае надежда слепоме у
пустиньи. (край слѣдуе.)

М Р В И Ц Е

Мистерія. Али за бога трговче ова е чоя врло ску-
па. Мени баремъ треба свтиніомъ ценомъ да дадешь,
ты знашь я самъ твой пріятель.

Трговацъ. Тако е, я гледамъ да одъ пріятеля што
годъ откинемъ, я одъ пріятеля и живимъ, непријатели ни-
како ми у дућанъ и не долазе.

— Едно дете за ручкомъ занште да му даду пече-
ня. На то му отаць рекне, да то ніе учтиво одъ нѣга
што самъ иште, него, треба да чека кадъ му ко годъ
безъ нѣговогъ исканя даде. На другомъ ручку седило е
дете до пола ручка, и нико се несећа да што годъ мете
предъ нѣга. Дете кадъ види то рекне отцу: Тата дай
ми мало соли. „А што ће ти сыне?“ рекне отаць. „Да
посолимъ ово печенъ што сте се сетили, те сте ми дали.“
Отаць се насмее и дозволи сыну да у будуће свагда иш-
те самъ.

— Еданъ талијанскій графъ имао е сына одвећъ ту-
нява, кои е избегавао друштво. Отаць га едан-путъ псо-
вао зашто кадъ ко годъ дође, неразговара се. „А шта
ћу да се разговарамъ?“ упыта сынъ. „Започни разговоръ
съ гостима, пытай ій како су кодъ куће шта имъ ради
фамилія и тако далъ.“ рекне му отаць. Сынъ то упамти,
и едва е чекао да когодъ дође. Но по несрећи првый
гость бью е еданъ калућеръ. Сынъ одма изтрчи предъ
нѣга съ пытанъмъ: „Како сте шта радите, шта вамъ ра-
де деца и жена?“

— Еданъ лоповъ увуче се ноћу у собу едногоъ сиро-
машка, отвори му сандукъ, и почне новце тражити. Газда

пробуди се и кадъ види лопова шта ради, насмее се па
му рекне: „Е, мой брайко ту я немогу ништа ни у средъ
подне да наћемъ, а камо-ли ноћу.“ Па се преврне на дру-
гу страну и засни безъ брига, а лоповъ утече.

— Еданъ офицеръ, бью е залюблѣнъ у едну шпан-
ску принцезу, али іој ніе смео своју любовь изявити. О-
на то примѣти, и кадъ види едномъ рекне му: я бы жели-
ла видити портре, оне девойке кою вы обожавате.“ Офи-
церъ незбуни се нимало, него іој изнесе едно мало о-
гледало.

— Еданъ трговацъ имао е два сына, одъ кои еданъ
е бью врло прилѣжанъ и рано е на посао ишао, а дру-
гій е бью лень и обично спавао е дуго. Едно јутро, тр-
говацъ држећи пуну кесу новаца, уђе свомъ леньомъ сы-
ну у собу, кои е іоштъ спавао, пробуди га и рекне му:
Видишь сыне, како е добро прилѣжанъ бити. Твой братъ
поравіо па нашао ову кесу пуну новаца. „Е, тата“ од-
говори му сынъ зеваюћи. — „И онай чія е та кеса да е
до ово доба спавао, не бы зацело ту кесу изгубіо.“

— Еданъ слепецъ закопа на едномъ месту десетъ
дуката, нѣговъ комшія види то, па оде те ископа. Сле-
пецъ после некогъ времена оде да обиће свое новце, кадъ
тамо, позна да су ископани и однешени. Онъ одма по-
сумня на свогъ комшію. Промысли се добро, и едно ју-
тро оде му (комшія) и рекне: „Имамъ на едномъ месту за-
копани десетъ дуката, овы дана закопа ћу на оно место
іоштъ двадесетъ дуката.“ Комшія како се растане са
слепцомъ отрчи одма и закопа оны десетъ дуката на нѣ-
ово старо место, у надежди да ће и оны двадесетъ после
изкопати. Слепецъ оде и ископа и оны десетъ дуката,
па зовне комшію и рекне му: Ты си комшія већій сле-
пецъ одъ мене.

ПОДГРѢВЦИ.

— У шестомъ вѣку изобрѣтене су воденице на ла-
ћама, и почеле у Риму правити се; а ветреняче текъ по-
сле 400 година, почеле су се употреблявати.

— У Болоньи год. 1200 прво правословно училище
имало е 20 хиљада ученика.

— 1147 год. положенъ е Москви temelъ, кою е Та-
мерланъ 1395. год. опустошіо.

— Мостови одъ лаћи почели су се правити 1290-
год. — Папирне новце имали су у Майланду іоштъ у
13-омъ вѣку.

— 1237. год. умрѣо е светый Сава архиеп. србскій
— 1241. год. оплѣне татари Србію.

— 1339. год. была е страшна куга у Европи.

— 1509. год. србскій владика Максимъ положио е
temelъ манастиру Крушедолу у Фрушкой гори. Онъ е
умрѣо 1516 год.

ЗАЧИНЦИ.

Ко у подне устане, неслава вазданъ.

Шта е стало звездама, што на нѣи пси лаю.

Люди и ветаръ брзо се промену.

Човекъ како се роди, починъ умирати.

Нема ни едногъ на свету да е тако вѣштъ, да не-бы
имао шта выше учити.

Три ствари праве човека добрымъ майсторомъ: зна-
ти, моћи и хтети.

Оно е мнѣніе наиболѣ коє звечи.

Ко се у ягнѣ претвори поєду га курацы.

ДОМАЊИ ТЕАТЪ.

Кочилишъ. Господине, ноѣсѣ е цркао дорать, пезнамъ
шта му е было.

Господишъ. Кои дорать несреѣниче?

Кочилишъ. Та онай дорать што сте га юче яшили.

Господишъ (уздане.) Боже мой, шта смо ти на о-
вомъ свету!

О ЕЗЫКУ.

** „Influxus, der Einfluß, l'influence, втеченіе“ да л' е „у-
пливѣ“ н' е „утицај“? „Пливати“ и „теѣи“ есу два
сасвимъ различна понятія. Теченѣ приличи само течномъ,
пливанѣ пакъ само тврдомъ тѣлу. Тако вода, вино, пиво,
и т. д. тече, а влада, лаѣа, патка, конь, човѣкъ и т. д.
плива.

На онда, „пливанѣ“ не да се другѣе понятї, развѣ по
тѣлу течномъ, тако, да како рекнешъ, да когодъ или штогодъ
плива, одма морашъ представити себи тѣло течно, по комъ
се плива, изъ чега е опетъ очевидно, да су „теѣи“ и
„пливати“ два оддѣлна понятія, меѣъ собомъ сасвимъ раз-
лична. — И ако се о гдѣкомъ течномъ тѣлу рекне, да пли-
ва, то се само у одношено къ другомъ реѣемъ течномъ тѣ-
лу, насрамъ когъ е оно гуше, и односително тврдо, гово-
ри, н. пр. зейтнѣ, масть и т. д. плива по води, сирѣту и
т. д. Тако рѣка, море, тече, а пѣна плива, и т. д.

Очевидно е дакле, да е друго „теѣи“, а друго „пли-
вати“, и да ова израженія едно за друго произвольно узима-
ти, значи, производити забуну у понятїяма.

Што е овдѣ речено о овимъ понятїяма, израженїяма гла-
голомъ, то валя о ѣима и онда, кадъ се она изражаваю еуш-
тествительнимъ, и тако друго е „теченѣ“, а друго, „пли-
ванѣ“, слѣдователно, друго е „утицај“, а друго „у-
пливѣ“.

Иста разлика постои измеѣу овы рѣчїй, кадъ се оне у
преносномъ смыслу узимаю. Тако кадъ се хоѣе да каже, да
когодъ или штогодъ има дѣйство на кога или на штогодъ, у-
зима се понятїе сродно одъ „теѣи“ а не одъ „пливати“, по-
чемъ теченѣ, а не пливанѣ, може имати дѣйство на
кога или на штогодъ, и тако се само може реѣи, да когодъ
или штогодъ може имати утицај, никако пакъ упливѣ на
кога или на штогодъ.

Ово се потврѣуе примѣромъ, узетымъ изъ други езыка!
Нико неѣе казати:

„Detectio Americae exercebat magnam innatationem in res
Europaeas.

Die Entdeckung Americas übte ein großes Einschwimmen auf die
europäischen Angelegenheiten,

La découverte d'Amérique exerçait une grande nage sur
les affaires de l'Europe.

Открытие Америки упражняло великое вливаніе на об-
стоятельства европейская“ но напротивъ свакъ, ко зна, казаѣе:
„magnus influxus, großer Einfluß, grande influence, великое вте-
ченіе.“

Слѣдователно ни срѣски неѣе нико, ко зна, казати:

„Открытие Америке упражнявало е великій утицај, но,
великій утицај, на обстоятелства европейска.“

Нико дакле не узима рѣчь одъ понятїя пливанїя, веѣъ
сви узимаю е одъ понятїя теченїя, кадъ хоѣе упражнїѣ
дѣйства на кога или на штогодъ да изразе: не могу дакле ни
Срѣбли разумно рѣчь ову другѣе, но тако немо узимати.“

На жалость увукла се одъ нѣкогъ времена ова рѣчь
упливѣ мѣсто утицај у „Срѣбеке Новине“ и упражнява право
граѣанства, чимъ е данъ поводъ невѣштїмъ и немыслѣимъ
читателїяма, те се она, као изъ явногъ органа узета, и у са-
обрашѣню много употреблява, противъ чега добро бы было
да ово обявнїѣ послужи за предохранѣніе.

Influxus дакле, der Einfluß, l'influence, вѣтъ славенско
втеченіе, и найпослѣ нека бы филолози рѣчали, да л' не се
болѣ срѣски реѣи *утеченѣ*, *утокъ* или *утицај*? Я за прво и
друго не бы бы, што ми прво нїе тако практично, а друго
често послужи за *уше*, но быо бы самъ за *утицај*, али ни-
коимъ начиномъ за *упливѣ*.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— Госп. Стефанъ Книѣанинъ войвода, повратїо се изъ
мехадїйски купатїяла.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Денеша кн. Горчакова изъ Крима одъ 17. о. м. явля:
да су Руси освоили опетъ утврѣенїя што су имъ еаюзници
были одузели.

— Цару Наполеону честитаю сѣ сви страна што се
среѣно спасао, и што га нїе погодїо онай што е 16. о. м. на
нѣга пуцао. Злочинацъ родомъ е талианацъ, и пуцао е изъ
двоцевногъ пиштоля на цара, кои е измеѣу аѣутанта на конїо
яшїо. Царъ се нїе ни мало сбунїо, него е мирно далѣ свою
цетню продужїо. А у вече тога истогъ дана быо е сѣ ца-
рицомъ у театру, гдѣ е са особитимъ одушевљнїѣмъ доче-
канъ быо. Царъ е кажу сасвимъ оставїо свою памѣру, да у
Крымъ путуе.

— У Бечу е држано у цркви богу благодаренїе за среѣ-
но спасенїе цара французскогъ, гдѣ су осимъ друге многе го-
споде и министри присуствовали.

— Говори се да ѣе царъ рускїй Александеръ у крат-
комъ времену у Варшаву доѣи.

— Воєна условїя измеѣу Аустрїе и западны сила прегле-
дана су и подписана, и по томе, повнне мисле да ѣе се Ау-
стрїя у овай рать сѣ оружіемъ умещати.

— Турци су изъ Жабляка 12. о. м. изъ топова пуцали
на едно погранично црногорско село. Князь црногорскїй за-
задржао е црногорце да се нечуку, и да неюрїне на Турке,
докле се найпре са новопостављнїмъ шапомъ скадарскимъ
перазговорї.

Течай новаца: сребро 27¼; дукати по 5 фор. 52 кр.
кр. за банке.